

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Niende Afdeling)

26. oktober 2016*

»Appel — dumping — gennemførelsesforordning (EU) nr. 1138/2011 og (EU) nr. 1241/2012 — import af visse fedtalkoholer og blandinger heraf med oprindelse i Indien, Indonesien og Malaysia — forordning (EF) nr. 1225/2009 — artikel 2, stk. 10, litra i) — justering — samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis — artikel 2, stk. 10, første afsnit — symmetri mellem den normale værdi og eksportprisen — princippet om god forvaltningsskik«

I sag C-468/15 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 3. september 2015,

PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas), Medan (Indonesien), ved
avocat D. Luff,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, bistået af avocate N. Tuominen,
sagsøgt i første instans,

Europa-Kommissionen ved J.-F. Brakeland og M. França, som befuldmægtigede,

Sasol Olefins & Surfactants GmbH, Hamburg (Tyskland),

og

Sasol Germany GmbH, Hamburg (Tyskland),

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Niende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, E. Juhász, og dommerne K. Jürimäe (refererende dommer) og C. Lycourgos,

generaladvokat: P. Mengozzi

* Processprog: engelsk.

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) (herefter »PTMM«) har med appellen nedlagt påstand om ophævelse af dom af 25. juni 2015, afsagt af Den Europæiske Unions Ret, PT Musim Mas mod Rådet (T-26/12, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:437), hvorved Retten frifandt Rådet for en påstand om annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1138/2011 af 8. november 2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse fedtalkoholer og blandinger heraf med oprindelse i Indien, Indonesien og Malaysia (EUT 2011, L 293, s. 1) og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1241/2012 af 11. december 2012 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 1138/2011 (EUT 2012, L 352, s. 1) (herefter samlet »de omtvistede forordninger«).

Retsforskrifter

- 2 På tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, var de bestemmelser, der regulerede Den Europæiske Unions vedtagelse af antidumpingforanstaltninger, indeholdt i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2010, L 7, s. 22), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 765/2012 af 13. juni 2012 (EUT 2012, L 237, s. 1, herefter »grundforordningen«).

- 3 Grundforordningens artikel 2, stk. 9, bestemte:

»Foreligger der ingen eksportpris, eller viser det sig, at der ikke kan fæstes lid til eksportprisen på grund af en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart, kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, hvortil de indførte varer første gang videresælges til en uafhængig køber, eller hvis varerne ikke videresælges til en uafhængig køber eller ikke videresælges i den stand, hvori de er indført, på ethvert rimeligt grundlag.

I disse tilfælde foretages der justeringer for alle omkostninger, herunder told og andre afgifter, der påløber mellem indførsel og videresalg, samt forventet fortjeneste med henblik på at fastsætte en realistisk eksportpris, frit Fællesskabets grænse.

[...]«

- 4 Forordningens artikel 2, stk. 10, bestemte:

»Der foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Denne sammenligning foretages i samme handelsled for salg, der finder sted på tidspunkter, som ligger så tæt op ad hinanden som muligt og med behørig hensyntagen til andre forskelle, som berører sammenligneligheden af priser. Når den normale værdi og den konstaterede eksportpris ikke er umiddelbart sammenlignelige, tages der i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer behørigt hensyn til

forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed. Enhver dobbeltjustering skal undgås, navnlig i henseende til rabatter, afslag, mængder og handelsled. Er de fastsatte betingelser herfor opfyldt, kan der foretages justeringer for følgende faktorer:

[...]

i) *Provision* Der foretages en justering for forskelle i provision, der betales i forbindelse med de pågældende salg. Begrebet »provision« anses for at indbefatte den avance, en forhandler af varen eller den samme vare modtager, hvis en sådan forhandler har samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis. [...]«

Twistens baggrund og de omtvistede forordninger

- 5 PTMM er et selskab med hjemsted i Indonesien, der bl.a. producerer fedtalkoholer (herefter »den pågældende vare«). PTMM markedsfører sine varer i Den Europæiske Union dels via to forbundne selskaber med hjemsted i Singapore, Inter-Continental Oils & Fats Pte Ltd (herefter »ICOF S«), et datterselskab, der er 100% kontrolleret af aktionærer, som ligeledes kontrollerer PTMM, og Besdale Trading Pte Ltd, dels et selskab med hjemsted i Tyskland, ICOF Europe GmbH, som ejes 100% af ICOF S.
- 6 På baggrund af en klage indleveret den 30. juni 2010 af to EU-producenter, Cognis GmbH og Sasol Olefins & Surfactants GmbH, og en af Europa-Kommissionen gennemført undersøgelse vedtog Rådet for Den Europæiske Union gennemførelsesforordning (EU) nr. 1138/2011. Denne forordning pålægger importen af den pågældende vare, produceret af PTMM, en endelig antidumpingtold på 45,63 EUR.
- 7 Med henblik på at beregne den endelige antidumpingtold foretog Rådet i forbindelse med sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen en justering i nedadgående retning af eksportprisen på grundlag af DEN provision, som PTMM har udbetalt til ICOF S for salg til EU, som sidstnævnte havde forestået, i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i). I denne henseende forkastede Rådet i 31. betragtning til forordning nr. 1138/2011 bl.a. det af PTMM fremførte argument om, at selskabet dannede én enkelt økonomisk enhed med ICOF S, inden for hvilken enhed sidstnævnte fungerede som en intern eksportafdeling. I 35. betragtning til denne forordning forkastede Rådet en anmodning fra PTMM om, at der skulle der foretages en tilsvarende justering af den normale værdi i overensstemmelse med denne bestemmelse i grundforordningen, da kontrakten, der fastsætter betaling af en provision til ICOF S, kun omfattede eksportsalg, og ikke hjemmemarkedssalg, og da dette salg blev faktureret direkte af PTMM.
- 8 Den 13. juni 2012 meddelte Kommissionen PTMM, at den på baggrund af dom af 16. februar 2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78), agtede at ændre gennemførelsesforordning nr. 1138/2011 med henblik på at korrigere den antidumpingtold, der var pålagt et andet indonesisk selskab, PT Ecogreen Oleochemicals, Ecogreen Oleochemicals (Singapore) Pte. Ltd (herefter »Ecogreen«), for så vidt som dette selskab befandt sig i en situation, der var sammenlignelig med situationen i den sag, der gav anledning til denne dom samt til Rettens dom af 10. marts 2009, Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet (T-249/06, EU:T:2009:62), og dannede én enkelt økonomisk enhed med Ecogreen Oleochemicals GmbH.
- 9 Den 11. december 2012 vedtog Rådet gennemførelsesforordning (EU) nr. 1241/2012. Satsen for den endelige antidumpingtold, der fandt anvendelse på Ecogreen, blev ved denne forordning nedsat til 0 EUR pr. ton. På trods af anmodninger fra PTMM om anerkendelse af, at dette selskab befandt sig i en situation, der var identisk med situationen for Ecogreen, fastholdt Rådet ved nævnte forordning den endelige antidumpingtold, der var gældende for PTMM.

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. januar 2012 anlagde PTMM sag med påstand om annullation af de omtvistede forordninger.
- 11 Til støtte for sin påstand fremførte PTMM fire anbringender.
- 12 Det første anbringende omhandlede en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i). Dette anbringende var opdelt i to led. For det første foreholdt PTMM Rådet, at det havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn og misbrugt sine beføjelser ved at nægte at anerkende, at PTMM udgjorde én enkelt økonomisk enhed sammen med ICOF S. For det andet var PTMM af den opfattelse, at Rådet ikke havde ført noget overbevisende bevis, der påviste, at ICOF S varetog samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis. Det andet anbringende omhandlede en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, første afsnit. Dette anbringende var ligeledes opdelt i to led. Alene det første led er relevant for nærværende appel. PTMM gjorde i forbindelse med dette led gældende, at Rådet ved at foretage en justering af eksportprisen havde forårsaget en asymmetri mellem den normale værdi og eksportprisen, og at det således burde have foretaget en tilsvarende justering af den normale værdi. Det tredje og det fjerde anbringende omhandlede tilsidesættelser af henholdsvis princippet om god forvaltningsskik og princippet om forbud mod forskelsbehandling.
- 13 Ved den appellerede dom forkastede Retten alle disse anbringender og frifandt Rådet i det hele.

Parternes påstande i appelsagen

- 14 PTMM har nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Der træffes endelig afgørelse i tvisten, idet de af PTMM fremsatte påstande for Retten tages til følge, og den antidumpingtold, der er pålagt nævnte selskab i medfør af de omtvistede forordninger, annulleres.
 - Rådet og intervenienterne tilpligtes, foruden at bære deres egne omkostninger, at betale de af PTMM afholdte omkostninger for begge instanser.
- 15 Rådet har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes.
 - Subsidiært frifindelse.
 - PTMM tilpligtes at betale omkostningerne ved sagens behandling for de to instanser.
- 16 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Appellen afvises.
 - PTMM tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

- 17 PTMM har påberåbt sig fire anbringender til støtte for appellen.

Det første anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), for så vidt som Retten foretog en urigtig anvendelse af begrebet »én enkelt økonomisk enhed«

- 18 Dette første anbringende er opdelt i syv led.

Første led af det første anbringende om anvendelsen af en ukorrekt metode og en manglende hensyntagen til afgørende beviser

– Parternes argumenter

- 19 PTMM har for det første gjort gældende, at Retten anvendte en ukorrekt metode for at nægte at anvende begrebet »én enkelt økonomisk enhed« på selskabet. Det følger således af den appellerede doms præmis 47, at Retten var af den opfattelse, at det var tilstrækkeligt at fremføre indicier, der antyder, at der ikke er tale om én enkelt økonomisk enhed, for at afvise anvendelsen af dette begreb. Det fremgår imidlertid af retspraksis, at Rådet og Kommissionen (herefter samlet »EU-institutionerne«) og Retten skal undersøge de beviser, der godtgør, at producenten har overdraget den distributør, som producenten er forbundet med, opgaver, der normalt henhører under en intern salgsafdeling.
- 20 PTMM har for det andet anført, at Retten undlod at undersøge afgørende beviser, navnlig de beviser der godtgør, at selskabet ikke havde nogen afdeling for marketing og salg af den pågældende vare, og at det udelukkende støttede sig på ICOF S ved salget af varen på såvel hjemmemarkedet som på det internationale marked. I stedet for at undersøge disse beviser konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 42 på baggrund af en erklæring, som PTMM fremkom med under retsmødet, med urette, at selskabet ved at hævde, at Rådet havde ignoreret disse beviser, blot forsøgte at underbygge anbringendet om en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik. Retten gengav herved PTMM's argumenter urigtigt.
- 21 Rådet har bestridt, at det foreliggende led er begrundet. Kommissionen har gjort gældende, at dette led skal afvises, og at det under alle omstændigheder er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 22 Hvad for det første angår argumentet om, at der er anvendt en ukorrekt metode, skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 47 på ingen måde har udviklet en ny metode, der består i at præsentere indicier, som antyder, at der ikke er tale om én enkelt økonomisk enhed, for at afvise anvendelsen af dette begreb. I den appellerede dom anvendte Retten derimod Domstolens praksis vedrørende begrebet »én enkelt økonomisk enhed« og vedrørende justeringer i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10.
- 23 I den appellerede doms præmis 43-46 henviste Retten således til denne retspraksis. Navnlig henviste Retten i den appellerede doms præmis 46 til dom af 16. februar 2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78), hvorefter det påhviler EU-institutionerne, når de mener, at eksportprisen skal justeres i nedadgående retning i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), at bevise eller i det mindste at fremlægge indicier, der godtgør, at betingelserne for at anvende denne bestemmelse er opfyldt.
- 24 Den appellerede doms præmis 47 udgør et indledende punkt, hvorved Retten i det væsentlige anførte, at henset til den retspraksis, der var nævnt i denne doms præmis 43-46, skulle der foretages en analyse af de beviser, som Rådets konklusion om, at PTMM og ICOF S ikke dannede én enkelt økonomisk enhed, beroede på. Denne analyse fremgår af nævnte doms præmis 50-71.

- 25 I modsætning til det af PTMM anførte havde Retten netop til hensigt at efterprøve, om EU-institutionerne har undersøgt de beviser, der efter PTMM's opfattelse godtgør, at selskabet har overdraget ICOF S opgaver, der normalt henhører under en intern salgsafdeling, før de udelukkede, at der var tale om én enkelt økonomisk enhed, og foretog en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).
- 26 Følgelig må det det foreliggende argument forkastes som ugrundet.
- 27 Hvad for det andet angår argumentet om, at Retten ikke har taget afgørende beviser i betragtning, skal det bemærkes, at Domstolen ikke har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten lagde til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det således alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Denne vurdering udgør derfor ikke et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre oplysningerne er gengivet urigtigt (dom af 11.9.2014, Gem-Year og Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) mod Rådet, C-602/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:2203, præmis 37).
- 28 Det følger heraf, at Domstolen ikke har kompetence til at undersøge de beviser, som Retten baserede sig på ved konklusionen om, at PTMM og ICOF S ikke dannede én enkelt økonomisk enhed, med forbehold for en urigtig gengivelse af disse beviser.
- 29 PTMM har ganske vist anført, at Retten i den appellerede doms præmis 42 gengav selskabets argumenter vedrørende den omstændighed, at afgørende beviser ikke blev taget i betragtning, urigtigt. For det første har PTMM imidlertid begrænset sig til at anføre, at Retten »med urette« konkluderede, at selskabet ved sin argumentation forsøgte at underbygge anbringendet om, at Rådet havde tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, uden at præcisere, hvori denne urigtige gengivelse bestod. For det andet har selskabet ikke gjort gældende, at denne manglende hensyntagen udgør en urigtig gengivelse af de beviser, som Retten støttede sig på ved den konklusion, der er nævnt i nærværende doms foregående præmis, eller at disse beviser havde været genstand for en sådan urigtig gengivelse. Det følger heraf, at eftersom PTMM ikke har gjort gældende, at et bevis er gengivet urigtigt, skal det foreliggende argument afvises.
- 30 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at den appellerede doms præmis 42 omhandler PTMM's argument om, at EU-institutionerne misbrugte deres beføjelser, idet de har afvist, at der er tale om én enkelt økonomisk enhed, og idet de har set bort fra visse faktiske omstændigheder. I den appellerede doms præmis 42 begrænsede Retten sig til at angive, at det anførte om misbrug af beføjelser, ville blive behandlet i forbindelse med analysen af anbringendet vedrørende den angivelige tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik. Retten behandlede således dette kritikpunkt i den appellerede doms præmis 111-122. Navnlig påviste Retten i nævnte doms præmis 115-120, at EU-institutionerne har undersøgt de hovedargumenter, som PTMM havde rejst under den administrative procedure samt de hertil hørende beviser.
- 31 Det foreliggende led af det første anbringende skal derfor dels afvises, dels forkastes som ugrundet.

Det første anbringendes andet, tredje og syvende led om en hensyntagen til indicier, der er uden relevans for bedømmelsen af spørgsmålet, om der foreligger én enkelt økonomisk enhed

– Parternes argumenter

- 32 PTMM har i forbindelse med det første anbringendes andet led anført, at idet Retten i den appellerede doms præmis 51 lagde til grund, at den funktion, der blev udøvet af ICOF S ved salg af andre varer end den pågældende vare, var relevante med henblik på at afvise at anvende begrebet »én enkelt økonomisk enhed«, tog nævnte instans et ukorrekt indicium i betragtning ved analysen af begrebet »én enkelt økonomisk enhed« og udvidede ubehørigt rækkevidden af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i). Ifølge PTMM er det ikke fordi, ICOF S handlede som intern afdeling for marketing og salg af den pågældende vare, at selskabet ikke kunne etablere forretningsmæssige relationer med tredjeparter for varer, der enten svarerede eller ikke svarede til den pågældende vare.
- 33 I forbindelse med det første anbringendes tredje led har PTMM anført, at Retten begik en retlig fejl, idet den i den appellerede doms præmis 53 tog de salg, som ICOF S gennemførte af varer, som var leveret af tredjeparter, i betragtning. For det første kan de forretningsmæssige relationer, som distributøren indgår med andre virksomheder, således ikke påvirke forholdet mellem denne distributør og moderselskabet. For det andet har tredjeparters salg af varer i det foreliggende tilfælde ingen forbindelse med den pågældende vare. Grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), omhandler den pågældende vare og ikke andre varer. I denne henseende er det blevet godtgjort under undersøgelsen og ved sagens behandling for Retten, at ICOF S og ICOF Europe alene solgte eksemplarer af den pågældende vare, der var produceret af PTMM, under udelukkelse af eksemplarer af den pågældende vare, der hidrører fra andre producenter. For det tredje indførte Retten, i den appellerede doms præmis 54-57 med urette et nyt upræciseret kriterium om »afhængighed«. Hertil kommer, at Retten ikke præciserede den procentdel af salg, der hidrører fra tredjeparter, som er afgørende for, at der kan tales om »afhængighed«.
- 34 PTMM har inden for rammerne af det syvende led foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 69 fastslog, at niveauet for selskabets direkte eksportsalg var en indikation for, at PTMM og ICOF S ikke dannede én enkelt økonomisk enhed. Retten angav heller ikke, hvordan et sådant kriterium kan anvendes, og hvilken tærskel for direkte eksportsalg der skal nås, før det ikke længere er godgjort, at der foreligger én enkelt økonomisk enhed.
- 35 EU-institutionerne har bestridt, at disse led kan antages til realitetsbehandling, og at de er begrundede.

– Domstolens bemærkninger

- 36 PTMM har med det første anbringendes andet, tredje og syvende led, der skal behandles samlet, i det væsentlige foreholdt Retten, at den har taget irrelevante indicier eller faktorer i betragtning i forbindelse med analysen af begrebet »én enkelt økonomisk enhed«, dvs. ICOF S' salg af andre varer end den pågældende vare og af varer, der er leveret af tredjeparter, samt PTMM's direkte fakturering af en del af eksportsalget til EU.
- 37 Det skal i denne henseende bemærkes, at der i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Når den normale værdi og eksportprisen ikke er umiddelbart sammenlignelige, bestemmer denne bestemmelse, at der i form af justeringer tages behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed.

- 38 Blandt de faktorer, der kan begrunde anvendelsen af justeringer, fastsætter grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), at der foretages en justering for forskelle i provision, der betales i forbindelse med de pågældende salg. Denne bestemmelse præciserer, at begrebet »provision« anses for at indbefatte den avance, en forhandler af varen eller den samme vare modtager, hvis en sådan forhandler har samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis.
- 39 En justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), kan imidlertid ikke foretages, når en producent med hjemsted i en tredjestat og dennes forbundne distributør med ansvar for eksport til EU danner én enkelt økonomisk enhed.
- 40 Ifølge fast praksis er den omstændighed, at der inden for en gruppe af virksomheder bestående af selskaber, som er selvstændige juridiske personer, sker en arbejdsfordeling med hensyn til henholdsvis fremstilling og salg, ikke til hinder for, at der er tale om én enkelt økonomisk enhed, som på denne måde udøver en samlet erhvervsmæssig virksomhed, der i andre tilfælde udøves af en enhed, som samtidig er en enkelt juridisk person (jf. analogt dom af 13.10.1993, Matsushita Electric Industrial mod Rådet, C-104/90, EU:C:1993:837, præmis 9).
- 41 Under disse omstændigheder sikres det gennem anerkendelsen af, at der foreligger én enkelt økonomisk enhed, at de omkostninger, der uundgåeligt indgår i salgsprisen for en vare, når denne sælges gennem en intern salgsafdeling hos producenten, ikke lades ude af betragtning i tilfælde, hvor den pågældende salgsvirksomhed udøves af et selskab, som er en selvstændig juridisk person, men som producenten har økonomisk kontrol over (jf. i denne retning og analogt dom af 10.3.1992, Canon mod Rådet, C-171/87, EU:C:1992:106, præmis 13).
- 42 Det følger heraf, at den distributør, der danner én enkelt økonomisk enhed med en producent, der har hjemsted i en tredjestat, ikke kan anses for at udøve samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).
- 43 Inden for rammerne af analysen af spørgsmålet, om der foreligger én enkelt økonomisk enhed mellem en producent og dennes forbundne distributør, er det i overensstemmelse med Domstolens praksis afgørende, at den økonomiske virkelighed i forholdet mellem denne producent og denne distributør tages i betragtning (jf. i denne retning dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 55). I betragtning af kravet om en konstatering, der afspejler den økonomiske virkelighed i forholdet mellem denne producent og denne distributør, er EU-institutionerne forpligtede til at tage samtlige relevante faktorer, der gør det muligt at fastlægge, om denne distributør udøver samme funktion som en integreret salgsafdeling hos denne producent, i betragtning.
- 44 Disse faktorer kan ikke være begrænset til den funktion, der udøves af den forbundne distributør alene i forhold til salg af eksemplarer af den pågældende vare, der er produceret af den producent, der angiver at danne én enkelt økonomisk enhed med denne distributør.
- 45 EU-institutionerne er berettigede til at tage hensyn til sådanne faktorer som den forbundne distributørs salg af andre varer end den vare, der er berørt af antidumpingundersøgelsen, samt af denne distributørs salg af varer, som er leveret af andre producenter end den producent, som nævnte distributør er forbundet med.
- 46 Dermed var det uden at begå en retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 51 og 53 fastslog, at der med henblik på at bedømme, om der foreligger én enkelt økonomisk enhed, skulle tages hensyn til den forbundne distributørs aktiviteter vedrørende andre varer end den pågældende vare, og til den del af det af denne distributør gennemførte salg, der omhandler varer, som hidrører fra ikke-forbundne producenter.

- 47 Det skal hvad angår salg af varer, der hidrører fra ikke-forbundne producenter, præciseres, at Retten i modsætning til det af PTMM anførte på ingen måde indførte et nyt kriterium om »afhængighed« i den appellerede doms præmis 54-57. Selv om Retten i denne doms præmis 54 faktisk anførte, at ICOF S ikke kunne anses for »at befinde sig i en afhængighedssituation i forhold til den koncern, som selskabet var forbundet med«, begrænsede Retten sig i nævnte doms præmis 53-57 sig til at foretage en analyse af den del af det af den forbundne distributørs salg, der var gennemført med varer, som hidrørte fra ikke-forbundne producenter.
- 48 Retten anførte således i denne doms præmis 53, at den del af det af den forbundne distributørs salg, der var gennemført med varer, som hidrørte fra ikke-forbundne producenter, er en vigtig faktor med henblik på at fastlægge, om denne distributør danner én enkelt økonomisk enhed med den forbundne producent. Retten fastslog dernæst i denne doms præmis 54-57, at ICOF S' aktiviteter, både i 2009 og i 2010, for en stor dels vedkommende beroede på forsyninger, der hidrørte fra ikke-forbundne virksomheder, hvilket ifølge Retten synes at tale imod, at der forelå én enkelt økonomisk enhed.
- 49 På samme måde som, at EU-institutionerne er berettigede til at tage hensyn til salg af andre varer end eksemplarer af den pågældende vare, der er produceret af den forbundne producent, med henblik på at fastlægge, om der foreligger én enkelt økonomisk enhed, er den omstændighed, at en producent med hjemsted i en tredjestat direkte fakturerer en del af eksportsalget til EU, en relevant faktor, som disse institutioner ligeledes kan tage i betragtning. I denne henseende er det med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 69 bemærkede, at jo større en del disse direkte salg udgør, des sværere er det at hævde, at den forbundne distributør udøver samme funktion som en intern salgsafdeling. I modsætning til det af PTMM anførte er den appellerede doms præmis 69 ikke behæftet med en retlig fejl.
- 50 Det følger heraf, at det første anbringendes andet, tredje og syvende led skal forkastes som ugrundede.

Det første anbringendes fjerde og sjette led vedrørende den kontrakt, der blev indgået mellem PTMM og ICOF S

– Parternes argumenter

- 51 PTMM har i forbindelse med det første anbringendes fjerde led anført, at Retten anførte urigtige retlige og faktiske formodninger hvad angår spørgsmålet, om der foreligger en kontrakt, som er indgået mellem selskabet og ICOF S, og som fastsætter udbetaling af provision til sidstnævnte. PTMM har således foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 60 fastslog, at denne kontrakt udgjorde et relevant bevis ved bedømmelsen af spørgsmålet, om der foreligger én enkelt økonomisk enhed.
- 52 For det første lagde Retten med urette til grund, at der var en forskel mellem en skriftlig kontrakt og »en række mundtlige aftaler«, såsom de aftaler der blev indgået mellem Ecogreen og dennes forbundne forhandler. For det andet så Retten bort fra de beviser, der godtgør, at der bestod diverse kompensationsaftaler mellem PTMM og ICOF S. For det tredje udgør en aftale om afregningspriser mellem to forbundne virksomheder et supplerende bevis for, at de danner én økonomisk enhed. En sådan aftale fordeler risiko- og gevinstmargener inden for en koncern af virksomheder, der er beliggende i forskellige lande. En sådan margenfordeling godtgør, at der er en tæt forbindelse mellem to virksomheder, som har et fælles ansvar for den samlede rentabilitet af den koncern, som de hører til. Hertil kommer, at alle de virksomheder, som har internationale aktiviteter, formodes at indgå aftaler om afregningspriser af samme type som aftalen mellem PTMM og ICOF S med deres forbundne distributører med hjemsted i udlandet. Retten så dermed bort fra centrale forhold i den internationale handel og ved den interne afregning i koncerner.

- 53 PTMM har i forbindelse med det sjette led af det første anbringende anført, at Retten i den appellerede doms præmis 62 og 64 anlagde en urigtig fortolkning af kontraktens bestemmelser, navnlig dennes artikel 7.3, der er en standardklausul, som har til formål at undgå, at to virksomheder hæfter solidarisk over for tredjeparter. Dette vedrører ikke fordelingen af funktioner mellem disse to virksomheder.
- 54 EU-institutionerne er af den opfattelse, at de foreliggende led af det første anbringende skal afvises, og de er under alle omstændigheder ugrundede.

– Domstolens bemærkninger

- 55 PTMM har med det første anbringendes fjerde og sjette led, der skal behandles samlet, i det væsentlige rejst tvivl om den omstændighed, at Retten støttede sig på den kontrakt, der blev indgået mellem PTMM og ICOF S, ved konklusionen om, at der ikke forelå én enkelt økonomisk enhed, og Rettens analyse af denne kontrakt.
- 56 Hvad for det første angår argumentet om, at den kontrakt, der blev indgået mellem PTMM og ICOF S, ikke er en relevant faktor i forbindelse med spørgsmålet, om der foreligger én enkelt økonomisk enhed, er det allerede i nærværende doms præmis 43 udtalt, at i betragtning af kravet om en konstatering, der afspejler den økonomiske virkelighed i forholdet mellem producenten og den forbundne distributør, skal samtlige relevante faktorer, der gør det muligt at fastlægge, om denne distributør udøver samme funktion som en intern salgsafdeling, tages i betragtning. Den omstændighed, at der foreligger en kontrakt, som er indgået mellem producenten og dennes forbundne distributør, og som fastsætter udbetaling af provision til sidstnævnte, udgør en vigtig faktor i forholdet mellem disse to selskaber. Ses der bort herfra, vil dette svare til at skjule en del af den økonomiske virkelighed i dette forhold.
- 57 Det var dermed uden at begå en retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 60 fastslog, at den omstændighed, at der forelå en kontrakt, som var indgået mellem PTMM og ICOF S, og som fastsatte udbetaling af provision til sidstnævnte, udgør en relevant faktor ved fastlæggelsen af, om disse to selskaber danner én enkelt økonomisk enhed.
- 58 Det følger heraf, at argumentet om, at den kontrakt, der blev indgået mellem PTMM og ICOF S, ikke er en relevant faktor i forbindelse med bedømmelsen af spørgsmålet, om der foreligger én enkelt økonomisk enhed, skal forkastes som ugrundet.
- 59 Hvad for det andet angår argumenterne vedrørende den angivelige forskel mellem en skriftlig kontrakt og »en række mundtlige aftaler«, såsom de aftaler, der blev indgået mellem Ecogreen og dennes forbundne forhandler, den manglende hensyntagen til visse beviser, den manglende hensyntagen til forholdene i international handel og ved afregning inden for en koncern og den urigtige fortolkning af kontraktens bestemmelser i den appellerede doms præmis 62 og 64, skal det i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 27, og med forbehold for tilfælde, hvor beviserne er gengivet urigtigt, bemærkes, at Domstolen ikke har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten lagde til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder.
- 60 Med disse argumenter har PTMM rejst tvivl om den faktiske bedømmelse, som Retten foretog i den appellerede doms præmis 62-64, med hensyn til den kontrakt, der blev indgået mellem PTMM og ICOF S, uden imidlertid at påberåbe sig en urigtig gengivelse af faktiske omstændigheder eller beviser. Disse argumenter må derfor afvises.
- 61 Henset til ovenstående betragtninger skal det første anbringendes fjerde og sjette led dels afvises, dels forkastes som ugrundet.

Det første anbringendes femte led om den omstændighed, at Retten uretmæssigt har ændret begrundelsen

– Parternes argumenter

- 62 PTMM har foreholdt Retten, at den har ændret begrundelsen, idet den i den appellerede doms præmis 62 støttede sig på specifikke bestemmelser i den kontrakt, som selskabet havde indgået med ICOF S, for at påvise, at Rådet med rimelighed havde kunnet lægge til grund, at disse bestemmelser udgjorde et indicium for, at PTMM og ICOF S ikke dannede én enkelt økonomisk enhed. Det er således ubestridt, at EU-institutionerne ikke har taget kontraktens klausuler i betragtning, hverken under antidumpingproceduren eller efterfølgende.
- 63 Det er Rådets opfattelse, at det foreliggende led ikke er begrundet. Kommissionen finder principalt, at nævnte led skal afvises, og subsidiært, at det er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 64 For så vidt som PTMM har foreholdt Retten, at den har ændret begrundelsen, skal det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at Retten ikke i forbindelse med et annullationssøgsmål må erstatte den begrundelse, der angives af den myndighed, som udsteder den anfægtede retsakt, med sin egen (dom af 14.4.2016, Netherlands Maritime Technology Association mod Kommissionen, C-100/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:254, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).
- 65 I det foreliggende tilfælde angav Retten i den appellerede doms præmis 61, at den kontrakt, der blev indgået mellem PTMM og ICOF S, omfatter forskellige bestemmelser, som er vanskelige at forene med eksistensen af én enkelt økonomisk enhed mellem disse to selskaber. Som PTMM har bemærket, henviste Retten i den appellerede doms præmis 62 til specifikke bestemmelser i denne kontrakt, nemlig artikel 7.3 og 12, som ifølge Retten godtgør manglende solidarisk hæftelse mellem PTMM og ICOF S og dermed udgør et indicium for, at disse to selskaber ikke udgør én enkelt økonomisk enhed.
- 66 I modsætning til det af PTMM anførte, foretog Retten på ingen måde en ændring af begrundelsen. Det følger således af 31. betragtning til gennemførelsesforordning nr. 1138/2011 og 29.-31. betragtning til gennemførelsesforordning nr. 1241/2012, at EU-institutionerne tog den kontrakt, der blev indgået mellem PTMM og ICOF S, i betragtning under antidumpingundersøgelsen. Det følger således af disse betragtninger, at eksistensen af denne kontrakt, der fastsatte, at ICOF S skulle modtage provision – i form af en fast sats – for eksportsalget, udgør et indicium for, at PTMM og ICOF S ikke danner én enkelt økonomisk enhed, men at sidstnævnte udøver samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis.
- 67 Det foreliggende led af det første anbringende skal dermed forkastes som ugrundet, og det første anbringende skal i sin helhed delvist afvises, delvist forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), idet Retten konkluderede, at Rådet i tilstrækkeligt omfang havde godtgjort, at ICOF S udøvede en tilsvarende funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis

- 68 Det andet anbringende kan opdeles i to led.

Det andet anbringendes første led om en utilstrækkelig begrundelse, der er udtryk for forskelsbehandling, og en fejlagtig anvendelse af beviser

– Parternes argumenter

- 69 PTMM har gjort gældende, at begrundelsen i den appellerede doms præmis 80 og 82 er utilstrækkelig og udtryk for forskelsbehandling. Desuden understøtter de faktiske oplysninger, der er nævnt i disse præmisser, ikke Rettens konklusion, men kan anvendes som bevis for, at ICOF S fungerede som PTMM's interne marketings- og salgsafdeling.
- 70 Rådet finder principalt, at det foreliggende led af det andet anbringende skal afvises, og subsidiært, at det er ugrundet. Det er Kommissionens opfattelse, at dette led skal afvises.

– Domstolens bemærkninger

- 71 Hvad for det første angår argumentet om, at den appellerede doms begrundelse er utilstrækkelig og udtryk for forskelsbehandling, skal det bemærkes, at ifølge fast praksis fra Den Europæiske Unions Domstol påhviler det ikke Retten i medfør af begrundelsespligten i henhold til artikel 36 i statuten for Domstolen, som i henhold til samme statuts artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på Retten, og artikel 81 i Rettens procesreglement at fremlægge en begrundelse, der udtømmende og et for et behandler alle de argumenter, der er fremført af parterne i tvisten, og Rettens begrundelse kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret (jf. i denne retning dom af 16.2.2002, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 105, og af 19.3.2015, MEGA Brands International/KHIM, C-182/14 P, EU:C:2015:187, præmis 54).
- 72 I det foreliggende tilfælde fremgår det klart af den appellerede doms præmis 80 og 82, samt præmis 79, 81 og 83-85, at forkastelsen af leddet vedrørende Rådets urigtige bedømmelse i forbindelse med konklusionen om, at betingelserne for at anvende grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), var opfyldt, var tilstrækkeligt begrundet til, at Domstolen kan foretage en prøvelse af lovligheden heraf, og at PTMM kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten forkastede dette led.
- 73 Det følger heraf, at argumentet om, at den appellerede doms begrundelse er utilstrækkelig og udtryk for forskelsbehandling, skal forkastes som ugrundet.
- 74 Hvad for det andet angår argumentet om, at Retten har foretaget en fejlagtig anvendelse af beviser, skal det bemærkes, at Domstolen i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 27, ikke har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten lagde til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder, dog med forbehold for det tilfælde, at beviserne er gengivet urigtigt.
- 75 Selv om PTMM har bestridt de faktiske oplysninger, der fremgår af den appellerede doms præmis 80 og 82, samt de konklusioner, som Retten drog på grundlag af disse faktiske oplysninger, har selskabet ikke påberåbt sig en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder eller af beviserne. Dette argument må herefter afvises.
- 76 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet anbringendes første led til dels afvises, til dels forkastes som ugrundet.

Det andet anbringendes andet led om en tilsidesættelse af bevisbyrdereglerne i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i)

– Parternes argumenter

- 77 PTMM er af den opfattelse, idet selskabet har støttet sig på de beviser, der er nævnt i de appellerede doms præmis 80-82, at Retten tilsidesatte bevisbyrdereglerne i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i).
- 78 Grundforordningen indeholder således en formodning for, at to forbundne virksomheder ikke handler og ikke ledes uafhængigt af hinanden, og at de er forbundet ved kompensationsaftaler. Denne forordnings artikel 2, stk. 9, bekræfter således, at der findes en sådan formodning.
- 79 Anvendelsen af en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), kræver således, at det påvises, at de beløb, der udbetales af producenten til distributøren, er en »provision« eller en »avance«, som den som en kommittent udbetaler til en tredjeparts repræsentant for forretningsmæssige funktioner, som sidstnævnte varetager. Det skal endvidere påvises, at de to enheder handler og ledes uafhængigt af hinanden. I det foreliggende tilfælde har Rådet ikke været i stand til at bevise, at der findes en forretningsgang, hvorefter ICOF S og PTMM ledes uafhængigt af hinanden, og disse to virksomheder er juridisk afskåret fra at gribe ind i hinandens forretninger. Rådet har heller ikke påvist, at den compensation, der findes mellem ICOF S og PTMM, var en provision, som en uafhængig agent ville have modtaget, og ikke fulgte af en kompensationsaftale mellem de to forbundne virksomheder.
- 80 Det er EU-institutionernes opfattelse, at nærværende led skal afvises.

– Domstolens bemærkninger

- 81 PTMM har med det andet anbringendes andet led i det væsentlige gjort gældende, at der i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), findes en formodning for, at to forbundne virksomheder ikke handler og ledes uafhængigt af hinanden. Retten tilsidesatte således bevisbyrdereglerne, idet den støttede sig til de beviser, der er nævnt i den appellerede doms præmis 80-82.
- 82 I denne henseende skal det hvad angår bevisbyrden bemærkes, at i henhold til Domstolens retspraksis skal den part, der anmoder om, at der i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, foretages justeringer, for at der kan foretages en passende sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen ved fastsættelsen af dumpingmargenen, godtgøre, at anmodningen er berettiget (dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube et Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 58).
- 83 Desuden påhviler bevisbyrden for, at de specifikke justeringer nævnt i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra a)-k), skal foretages, dem, der ønsker at påberåbe sig dem (dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 60).
- 84 Når en producent kræver, at der skal foretages en justering, i princippet en nedsættelse af den normale værdi eller logisk vis en forhøjelse af eksportprisen, påhviler det således denne operatør at anføre og påvise, at betingelserne for gennemførelse af en sådan justering er opfyldt. Omvendt påhviler det Rådet og Kommissionen, når de mener, at eksportprisen skal justeres i nedadgående retning med den begrundelse, at et salgsselskab knyttet til producenten udøver funktioner, der kan sidestilles med dem,

som udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis, i det mindste at fremlægge konvergerende indicier, der viser, at denne betingelse er opfyldt (dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 61).

- 85 Det følger heraf, at i det tilfælde, hvor EU-institutionerne har fremlagt konvergerende indicier for, at en distributør, der er forbundet med en producent, udfører samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis, påhviler det denne distributør eller denne producent at føre bevis for, at en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), ikke er begrundet, f.eks. ved at godtgøre, at de danner én enkelt økonomisk enhed. Med henblik herpå kan disse erhvervsdrivende bl.a. bevise, at de ikke handler uafhængigt af hinanden, og at de er forbundet af kompensationsaftaler.
- 86 Der findes i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), og i modsætning til det af PTMM anførte, ingen formodning for, at to forbundne virksomheder ikke handler uafhængigt af hinanden, og at de er forbundet af kompensationsaftaler, således at det påhviler EU-institutionerne at påvise, at de to enheder ledes uafhængigt af hinanden, for at kunne foretage en justering i henhold til denne bestemmelse.
- 87 Den af PTMM foretrukne fortolkning har ingen støtte i grundforordningen, idet denne forordnings artikel 2, stk. 10, litra i), ikke indeholder den mindste henvisning til en sådan formodning. Denne bestemmelse er begrænset til at fastsætte, at der foretages en justering for forskelle i provision, der betales i forbindelse med de pågældende salg, og den præciserer, at begrebet »provision« anses for at indbefatte den avance, en forhandler modtager, hvis en sådan forhandler har samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis.
- 88 Som PTMM har fremhævet, beror grundforordningens artikel 2, stk. 9, ganske vist på den formodning, at to forbundne virksomheder ikke handler uafhængigt af hinanden. Denne bestemmelse fastsætter i det væsentlige, at der ikke kan fæstes lid til eksportprisen, når der foreligger en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart. Der kan imidlertid ikke på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 9, drages nogen konklusion, som finder anvendelse på den analyse, der skal foretages af EU-institutionerne i forbindelse med denne forordnings artikel 2, stk. 10, litra i). Mens grundforordningens artikel 2, stk. 9, omhandler beregningen af eksportprisen og angiver, at forholdet mellem eksportøren og distributøren kan fordreje denne pris, har nævnte forordnings artikel 2, stk. 10, litra i), der omhandler sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen, ikke fokus på forholdet mellem eksportøren og distributøren, men på den funktion, som sidstnævnte udøver.
- 89 Det må i det foreliggende tilfælde fastslås, at Retten i den appellerede doms præmis 80-82 efterprøvede, at Rådet rådede over konvergerende indicier for, at ICOF S udførte samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis. Retten overholdt dermed de bevisbyrderegler, der påhviler EU-institutionerne, og begik ikke en retlig fejl i denne henseende.
- 90 Det andet anbringendes andet led skal dermed forkastes som ugrundet, og det andet anbringende skal i sin helhed delvist afvises, delvist forkastes som ugrundet.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, første afsnit

–Parternes argumenter

- 91 PTMM er af den opfattelse, at Retten ved i den appellerede doms præmis 97 at fastslå, at selskabet ikke har godtgjort, at udgifterne vedrørende de samlede salg blev afholdt af ICOF S, og at hjemmemarkedssalget blev finansieret af indtægter fra provision af eksportsalg, så bort fra de ubestridte beviser, der blev fremlagt under antidumpingundersøgelsen. Såfremt Retten havde taget disse beviser,

der var til rådighed og fremlagt af PTMM, i betragtning, ville den have konkluderet, at Rådet nødvendigvis havde grebet ind i symmetrien mellem den normale værdi og eksportprisen under tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, første afsnit.

- 92 Rådet finder principalt, at det foreliggende anbringende skal afvises, og subsidiært, at det er uden grundlag. Kommissionen er ligeledes af den principale opfattelse, at det foreliggende anbringende skal afvises. Kommissionen finder subsidiært, at anbringendet er uvirksomt.

–Domstolens bemærkninger

- 93 Det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 96 bemærkede, at det for at begrunde en justering i nedadgående retning af den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), påhvilede PTMM at godgøre, at ICOF S udøvede samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis på eksportlandets hjemmemarked. Retten fastslog i den appellerede doms præmis 97 i det væsentlige, at PTMM havde begrænset sig til at anføre, at udgifterne vedrørende de samlede salg blev afholdt af ICOF S, uden at fremlægge noget bevis i denne henseende. Retten bemærkede endvidere, at den bestående kontrakt mellem PTMM og ICOF S ikke indeholdt nogen bestemmelser eller noget indicium, der kunne underbygge dette udsagn.
- 94 Det følger heraf, at de konklusioner, der fremgår af præmis 97, og som PTMM har anfægtet i forbindelse med det foreliggende appellet, henhører under Rettens faktuelle bedømmelse. I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende domspræmis 27, er denne bedømmelse ikke omfattet af Domstolens kontrol.
- 95 Eftersom PTMM ikke har påberåbt sig en urigtig gengivelse af faktiske omstændigheder eller beviser, skal det tredje anbringende afvises.

Det fjerde anbringende om en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningskik

–Parternes argumenter

- 96 PTMM er for det første af den opfattelse, at Rettens ræsonnement i den appellerede doms præmis 117 er baseret på formodninger og ikke tilstrækkeligt begrundet. Retten præciserede således ikke de dokumenter, som den henviste til, da den angav, at det fremgik af »sagens akter, at Rådet under den administrative procedure var af den opfattelse, at de af [PTMM] afgivne forklaringer ikke var underbyggede, og at de under alle omstændigheder var irrelevante«. Sådanne oplysninger fandtes ikke, og Retten fremsatte i denne henseende blot en formodning. Derimod fremgår det af oplysninger i sagens akter, at PTMM har afgivet alle de krævede forklaringer under undersøgelsen. Disse forklaringer blev efterprøvet og skulle anses for ubestridte. Retten nåede dermed frem til konklusioner, som ikke er sammenhængende, når henses til de beviser, der er til rådighed.
- 97 For det andet accepterede Retten i samme præmis 117 i den appellerede dom, at Rådet så bort fra de beviser og argumenter, som PTMM havde fremført under undersøgelsen, med den begrundelse, »at de under alle omstændigheder var irrelevante«. Der er imidlertid tale om afgørende argumenter, som blev udviklet under undersøgelsen, og som Rådet ikke forholdt sig til, hvorved Rådet tilsidesatte princippet om god forvaltningskik og undlod at angive en begrundelse for, hvorfor de var irrelevante.
- 98 Rådet finder, at det foreliggende anbringende er dels ugrundet, dels uvirksomt. Kommissionen har principalt gjort gældende, at dette anbringende bør afvises, og subsidiært, at det er ugrundet.

–Domstolens bemærkninger

- 99 For det første har PTMM i det væsentlige foreholdt Retten, at den ikke begrundede den appellerede doms præmis 117 tilstrækkeligt. Retten præciserede således ikke de dokumenter, som den henviste til, da den angav, at det fremgik af »sagens akter, at Rådet under den administrative procedure var af den opfattelse, at de af [PTMM] afgivne forklaringer ikke var underbyggede, og at de under alle omstændigheder var irrelevante«.
- 100 Det skal i denne henseende præciseres, at den fremstilling, der fremgår af denne doms præmis 117, specifikt vedrører de af PTMM fremsatte argumenter om, at selskabet fakturerer salget på det indonesiske marked udelukkende af skattemæssige årsager, og den provision, der blev udbetalt til ICOF S, var bestemt til at dække alle dette selskabs omkostninger, herunder omkostninger, der er opstået til markedsføring af varer på hjemmemarkedet.
- 101 Selv om det er korrekt, at Retten i nævnte doms præmis 117 ikke præciserede de dokumenter, som den henviste til, følger det imidlertid af samme doms præmis 64 og 97, at Retten forklarede grundene til – og præciserede de dokumenter, der lå til grund for dens opfattelse af – at de af PTMM fremførte argumenter ikke var underbyggede.
- 102 Det følger heraf, at det foreliggende argument om en tilsidesættelse af begrundelsespligten må forkastes som ugrundet.
- 103 For det andet har PTMM foreholdt Retten, at den med urette i den appellerede doms præmis 117 accepterede, at Rådet så bort fra de beviser og argumenter, som PTMM havde fremført under undersøgelsen, med den begrundelse, »at de under alle omstændigheder var irrelevante«.
- 104 PTMM har således rejst tvivl om den faktuelle bedømmelse, som Retten foretog i nævnte præmis 117. I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 27, er denne bedømmelse ikke omfattet af Domstolens kontrol.
- 105 Eftersom PTMM ikke har påberåbt sin en urigtig gengivelse af faktiske omstændigheder eller beviser, skal det foreliggende klagepunkt afvises.
- 106 Herefter skal det fjerde anbringende dels afvises, dels forkastes som ugrundet.
- 107 Det følger af samtlige ovenfor anførte betragtninger, at idet ingen af de anbringender, som PTMM har gjort gældende til støtte for sin appel, kan tages til følge, må appellen forkastes i sin helhed.

Sagens omkostninger

- 108 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostninger, såfremt appellen ikke tages til følge. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da PTMM har tabt sagen, og Rådet har nedlagt påstand om, at selskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør det pålægges selskabet at betale de omkostninger, som denne institution har afholdt.
- 109 I henhold til artikel 140, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer de medlemsstater og institutioner, som er indtrådt i sagen, deres egne omkostninger.
- 110 Kommissionen bærer følgelig sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Niende Afdeling):

- 1) **Appellen forkastes.**
- 2) **PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som Rådet for Den Europæiske Union har afholdt.**
- 3) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter